

A hit egysége

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 20:8-11; Máté 25:1-13;
Ap.csel. 1:11; 4:8-12; 1Kor. 15:51-54; Zsid. 9:11-12

„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk” (ApCsel 4:12, ÚRK).

1888-ban az adventisták heves vitákat folytattak kulcsfontosságú biblia-szövegek értelmezéséről. Miközben lelkészek és egyházi vezetők a tíz szarv beazonosítása, Dániel 7. fejezetének próféciaja, valamint Gal 3:24 versében a törvény kérdése felett vitakoztak, csak kevesen mérték fel, hogy mennyit ártott mindez a közösségüknek, mennyire megrontotta a barátságukat és így lényegében az egyház egységét, misszióját nehezítette az egymással szembeni ellenséges magatartásuk.

Ellen G. White mélyen fájlalta a kialakult helyzetet, és mindenkit arra intett, aki részt vett a vitákban, hogy komolyan gondolkodjanak el a Jézussal való kapcsolatukról és arról, hogyan kell a Jézus iránti szeretetünknek megmutatkoznia a magatartásunkban, különösen a nézeteltérések idején. Nem várhatjuk el, mondta, hogy a gyülekezetben mindenki, minden ponton egyet-egyet az összes bibliaszöveg értelmezésében.

Viszont azt is hangsúlyozta, hogy az alapvető adventista hitelvek tekintetében törekednünk kell az egységes nézetre. A héten néhány meghatározó bibliai tanítással foglalkozunk, amelyek miatt adventisták vagyunk és amelyek a hit egységét alakítják ki közöttünk.

ÜDVÖSSÉG JÉZUSBAN

Hetednapi adventistaként sok a közös bennünk és más keresztyén közösségekben, viszont a mi hitelveink a bibliai igazság sajátos rendszerén alapszanak, amit a keresztyén világban más nem hirdet. Éppen ezek utalnak ránk úgy, mint Isten végidei maradék népére.

ApCsel 4:8-12 és 10:43 versei szerint Péter mennyire tartotta fontosnak Jézus Krisztus szerepét a megváltási tervben?

Pál apostol beszélt a korinthusiaknak a jó hírről: „*Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot*” (2Kor 5:19). Az Ő halála békéltet meg az Atyával, áthidalva a szakadékot, amit a bűn és a halál okozott. A keresztyének évszázadokon át fontolgatták Jézus halálának, feltámadásának és békéltetésének a jelentőségét. A megbékéltetés azt jelenti, hogy egységre, egyetértésre juttatni; a megbékélés harmonikus kapcsolatot jelöl, ha elidegenedés történt, akkor pedig az összhang ennek eredményeként jön létre. Az egyház egysége tehát a békéltetés ajándéka.

Mit tanítanak a következő igék Jézus halálának és feltámadásának jelentőségéről?

Róm 3:24-25 _____

1Pt 2:21-24 _____

1Jn 2:2 _____

1Jn 4:9-10 _____

Más keresztyén közösségekkel együtt hiszünk Krisztus halálában és feltámadásában, amit azonban mi „*az örökkévaló evangélium*” (Jel 14:6) összefüggésében hirdetünk, *A jelenések könyve* hármas angyali üzenetének (Jel 14:6-12) részeként. A hetednapi adventisták kiemelik ezeket a más keresztyén felekezetek által nem hangsúlyozott üzeneteket.

Hogyan tanulhatunk meg mindig gondolni Krisztus halálának és feltámadásának valóságára, arra a reményre, amit ez ad?

KRISZTUS MÁSODIK ADVENTJE

Az apostolok és az első keresztyények számára Krisztus visszatérése volt a „*boldog reménység*” (Tit 2:13), várták, hogy a Szentírás minden próféciája és ígérete beteljesedik a második advent idején. Hetednapig adventistaként továbbra is erősen kapaszkodunk ebbe a meggyőződésbe, amint nevünkben az „adventista” szó is egyértelműen utal rá. Aki Krisztust szereti, várja a napot, amikor szemtől szemben megláthatja Őt, visszatérésének ígérete egészen addig egyesíti Isten népét.

Mit tudhatunk meg a következő szakaszokból Krisztus visszatérésének módjáról? Az Igéből mennyiben tárul más kép elénk, mint amit Krisztus visszatéréssel kapcsolatban sokan gondolnak? Lásd Mt 24:26-27; ApCsel 1:11; 1Thessz 4:13-18; Jel 1:7; 19:11-16!

A Biblia újból és újból kijelenti: Jézus vissza fog jönni, hogy magához vegye megváltott népét. Nem bocsátkozhatunk spekulációkba ennek idejével kapcsolatban, hiszen Jézus figyelmeztetett: „*Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül*” (Mt 24:36). Tehát ezt nem tudhatjuk.

Szolgálat vége felé Jézus elmondta a tíz szűz példázatát (Mt 25:1-13), bemutatva a második adventre váró egyház tapasztalatát. A lányok két csoportja a hívők két fajtáját jelképezi, akik egyaránt azt állítják magukról, hogy várják Jézust. Felszínesen nézve a két csoport hasonlóknak tűnik, de Jézus késlekedésével nyilvánvalóvá lesz köztük a különbség. Az egyik csoport a késedelem ellenére is megőrizte a reménységét és megtette a szükséges lelki felkészülést. Jézus azt akarta megtanítani tanítványainak ezzel a példázattal, hogy a keresztyény élet nem alapozható érzelmi felfűtöttségre, lelkesedésre, hanem folyamatosan Isten kegyelmére kell hagyatkoznunk, hittel kitartva akkor is, amikor nincs kézzelfogható bizonyítékunk az ígéretek teljességére. Jézus még ma is arra hív, hogy „vigyázzunk”, minden pillanatban álljunk készen visszajövetelére.

A hetednapig adventista név is azt bizonyítja, hogy mennyire fontos számunkra Jézus visszajövetele. Hogyan lehet tehát a második advent valósága szüntelen a gondolataink homlokterében? Az évek múlásával hogyan kerülhetjük el azt a hibát, amitől Jézus a tíz szűz példázatában óvott?

JÉZUS SZOLGÁLATA A MENNYEI SZENTÉLYBEN

Az Ószövetségben Isten meghagyta Mózesnek, hogy építsen egy sátrat, egy szentélyt, ami földi „lakhelye” lesz (2Móz 25:8). Az abban végzett szolgálatok által tanította meg Izrael népének a megváltási tervet. Később, Salamon király idejében a szállítható szentély helyett káprázatos templomot építettek (1Királyok 5–8. fejezetek). A szentélyt és a templomot is a mennyei mintájára készítették, „*annak a szentélynek és igazi sáturnak... [a mintájára], amelyet az Úr épített, nem pedig ember*” (Zsid 8:2, RÚF; lásd még 2Móz 25:9, 40).

A Biblia egésze azt képviseli, hogy létezik egy mennyei szentély, ami Isten elsődleges lakhelye. A földi szentélyszolgálat cselekményei a megváltási tervnek és Jézus mennyei papi szolgálatának a „minipróféciái” voltak.

Olvassuk el Zsid 8:6, 9:11-12, 23-28 és 1Jn 1:9–2:2 szakaszait! Mit tanítanak ezek a versek Jézusnak a mennyben végzendő papi szolgálatáról?

Mennybemenetele óta Krisztus a mennyei szentélyben folytatja értünk papi szolgálatát (lásd Zsid 7:25). Ezért is bátorít az Ige: „*Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül*” (Zsid 4:16).

A földi sátorban a papi szolgálatnak két szakasza volt: az első a szentélyben, amit naponta végeztek, a másik a szentek szentjében, amire évente egyszer került sor. A Szentírás Jézus mennyei szolgálatával kapcsolatban is ír erről a két szakasról. A mennyei szentélyben Jézus közbenjár, bűnbocsánatot ad, békéltet és helyreállít. A bűnbánó bűnösök egyenesen az Atyához járulhatnak Jézus közbenjárása révén (1Jn 2:1). 1844 óta Jézus a mennyei szentek szentjében végzi a szolgálatát, ennek része az ítélet és a megtisztítás, ami a földön évente egyszer, az engesztelés napján történt (3Mózes 16. fejezet). A szentély megtisztítása szintén Jézus kiontott vére által lehetséges. Az azon a napon történt engesztelés előrevetítette azt az időt, amikor érdemei révén Krisztus végérvényesen eltörli a bűnt, valamint teljes megbékélést szerez, hogy a világegyetemben visszaálljon az igazi összhang Isten kormányzata alatt. Az adventizmus a kétszakaszú szolgálat tanításával egyedi módon járul hozzá az egész megváltási terv megértéséhez.

A SZOMBAT

A hetednapos adventisták másik meghatározó bibliai tanítása a szombat, ami szintén jellegzetes tanítás, egységbe, közösségbe von bennünket egymással, és igen kevés kivételtől eltekintve a kereszténységben belül szinte csak mi valljuk. A szombat Isten ajándéka az emberiségnek már a teremtés hetétől kezdve (1Móz 2:1-3), amikor is az Úr három különböző isteni tettel alapította meg a szombatot. 1) Megpihent a hetedik napon, szombaton, 2) megáldotta és 3) megszentelte azt. E három tényező révén lett a szombat Isten különleges ajándéka, ami lehetőséget biztosít az embernek arra, hogy már a földön tapasztalja a menny valóságát és elismerje Isten hatnapos teremtését. Abraham Joshua Heschel, neves rabbi a szombatot úgy nevezte, hogy „palota az időben”, szent nap, amikor Isten különleges módon találkozik népével.

Mi a szombat jelentősége az emberiség számára? Mit tanítanak erről a következő igék? 2Móz 20:8-11; 5Móz 5:12-15; Ez 20:12, 20

Szeretnénk követni Jézus példáját (Lk 4:16), ezért ünnepeljük meg a hetedik napot, a szombatot. Ő is részt vett a szombati szolgálatokban, amiből kitűnik, hogy a nyugalom és az istentisztelet napjaként fogadta el ezt az időszakot. Bizonyos csodáit éppen szombaton tette, hogy így is érzékeltesse a szombatünneplésből fakadó (fizikai és lelki) gyógyítást (lásd Lk 13:10-17). Az apostolok és az első keresztények értették, hogy Jézus nem törölte el a szombatot, ezért ők is megtartották, istentiszteletre jártak olyankor (ApCsel 13:14, 42, 44; 16:13; 17:2; 18:4).

A szombat másik jelentőségteljes dimenziója, hogy a büntől való szabadulás jele. Annak az emlékünnepe, hogy Isten megmentette népét az egyiptomi szolgaságból, és megadta nekik a megígért nyugalmat Kánaán földjén (5Móz 5:12-15). Sokszoros engedetlensége és bálványimádása miatt Izrael ugyan nem tudta teljesen tapasztalni ezt a nyugalmat, de Isten továbbra is ígéri, hogy „*megvan a szombatja Isten népének*” (Zsid 4:9). A Jézus megváltásába vetett hit által bárki, aki szeretne, beléphet ebbe a nyugalomba. A szombatünneplés a Krisztusban való lelki megnyugvást szimbolizálja és azt, hogy a büntől való megmentés és az örök élet tekintetében csakis az Ő érdemeire hagyatkozunk, nem a saját cselekedeteinkre (lásd Mt 11:28-30; Zsid 4:10).

Milyen konkrét módon segített a szombat, hogy tapasztaljuk az egyiséget és közösséget, amit Krisztus kíván a népének adni?

HALÁL ÉS FELTÁMADÁS

A teremtéskor „*megformálta az ÚRisten az embert a föld porából, és az élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élőlény*” (1Móz 2:7, RÚF). Az emberiség megteremtéséről szóló beszámolóból kitűnik, hogy az élet Istentől ered. Vajon a halhatatlanság az élet természetes velejárója? A Biblia szerint egyedül Isten halhatatlan (1Tim 6:16), születésekor az ember nem kap halhatatlanságot, Istennel ellentétben halandók vagyunk. A Szentírás hasonlata szerint az élet „*pára... amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik*” (Jak 4:14, ÚRK), és halálakor az ember öntudatlan, alvásszerű állapotba kerül (lásd Zsolt 115:17; 146:4; Préd 9:7-8, 12; Jn 11:11-15).

Az ember halandónak születik, halál vár rá, de a Biblia elmondja: Jézus Krisztus a halhatatlanság forrása, Ő adja a halhatatlanság és örök élet reményét mindazoknak, akik hisznek üdvözítésében, „*az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban*” (Róm 6:23). Jézus „*eltörölte a halált, és világosságra hozta az életet és a halhatatlanságot az evangélium által*” (2Tim 1:10, ÚRK). „*Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egy-szülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3:16). Tehát van remény az életre a halál után!

Mit tudhatunk meg 1Kor 15:51-54 és 1Thessz 4:13-18 verseiből a halál utáni életről? Mikor kaphat halhatatlanságot az ember?

Pál apostol világossá teszi, hogy Isten nem a halál pillanatában ad halhatatlanságot az embernek, hanem a feltámadáskor, amikor felharsan „*az utolsó trombitaszó*” (1Kor 15:52). Abban a pillanatban, amikor a hívő elfogadja Jézust Megváltójának, az örök élet ígéretét kapja, de a halhatatlanságot csak a feltámadáskor nyeri el. Az Újszövetségben ismeretlen gondolat az, hogy a halál pillanatában a lélek azonnal a mennybe menne. Ennek a tanításnak a gyökere a pogányságból ered, az ókori görögök filozófiájáig nyúlik vissza, és sem az Ó-, sem az Újszövetségben nem található meg.

A halál állapotának megértése mennyiben segít még jobban értékelni a második advent ígéretét? A biblikus hit miért bizonyul komoly egyesítő erőnek a hetednap Adventisták számára?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Hetednapi adventistaként valóban vannak olyan fontos hitelveink, amelyeket más keresztény közösségek is vallanak. Ezek között természetesen központi a Jézus engesztelő, helyettesítő halála révén lehetséges, egyedül hit általi megváltás tanítása. Más keresztényekkel együtt abban is hiszünk, hogy nem a saját cselekedeteinkből igazulunk meg, hanem Krisztus igazsága révén, amit Isten hit által nekünk tulajdonít, ez a kegyelmi ajándéka, nem érdemeljük meg. Ellen White jól ismert megfogalmazásával: „Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része nem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvedte a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 16-17. o.). Ugyanakkor egészében véve a keresztény világban egyedivé tesznek bennünket alapvető hitelveink, valamint az ezekből következő életmód. Ennek így is kell lennie, máskülönben mi indokolná a Hetednapi Adventista Egyház létezését? Jézus iránti szeretetünknek, valamint a tanításainknak kell a legerősebb igazságot adó faktornak lennie közöttünk!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Ellen G. White egyenlőnek tekinti a megigazítást és a bűnbocsánatot (*Faith and Works*. 103. o.). Miért alapozza meg a testvéri közösséget közöttünk, ha valóban értékeljük a Krisztusban nyerhető bűnbocsánatot és megigazítást?
2. Gondolkodjunk el azon, hogy mennyire fontosak a tantételeink az egyházunk egységével kapcsolatban! Mégis mi fogja össze a sokféle etnikai, vallási, politikai és kulturális háttérből származó emberek millióit világszerte, ha nem a közös hitelveink? Ezek szerint mennyire fontosak a tantételek, nemcsak a misszió és az üzenet, hanem egyházunk egysége miatt is?
3. Hetednapi adventista – már a nevünk is két alapvető tanításra mutat rá, a szombatra és a második adventre. Az első a teremtésre utal, a második pedig a megváltásra. Hogyan kapcsolódik össze ez a két tanítás?

ÖSSZEFOGLALÁS: A hetednapi adventistákat összeköti számos kö- zösen vallott hitelv. Ezek némelyikét a többi keresztény is vallja, másokat azonban nem. Tanításaink összessége határozza meg felekezetünk identitását és képezi Jézusban való egységünk alapját.

KÁRÁSZ IZABELLA:

DRÁGA MORZSÁK

Uram, a mindennapi kenyere
mindenkoron drága Igéd legyen!
Benne láthassam nap mint nap kegyelmed,
hogy szólsz, hogy hívsz, hogy legyek olyan gyermek,
mint Sámuel, ki halló füllel hallott,
s legyek kőszírt, melyet ha vihar csapkod,
akkor se rezdül. Rendületlenül állva
kapaszkodik az Ige talajába,
mint ki tudja, hogy vannak „éhezések”
nyomán fellépő bűnök, tévedések.
Vigyázzon, hogy naponta tápláltasson
kenyereddel, és hűtlenül ne hagyjon
egy morzsát se szétszóródni a szélbe,
de vigyázza, óvja, szeresse, féltse;
adja tovább, hirdesse szüntelen:
– Igéd a mindennapi kenyere!